

Hristos și Adunarea Sa (7)

Adunarea aflată în decădere și dezordine

William John Hocking

© SoundWords, Online începând de la: 10.07.2019, Actualizat: 10.07.2019

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Matei 13.24-43; Faptele apostolilor 20.28-32; 2 Timotei 2.19-22

Introducere

Locurile din Scriptură citate mai sus stau toate în context cu tema pe care o avem în seara aceasta înaintea noastră, în care este vorba despre decăderea și dezordinea în Adunarea lui Dumnezeu. Este decăderea, în ceea ce privește învățătura, și dezordinea, în măsura în care este vorba de lucrurile morale și spirituale din practică.

Într-o ocazie avută mai înainte am studiat pe scurt întemeierea Adunării lui Dumnezeu la coborârea Duhului Sfânt la Rusalii, și atunci am văzut un tablou minunat și copleșitor al noii părtășii din Ierusalim, care era constituită în Numele Domnului. Am mai văzut, că nucleul mic, alcătuit din ucenicii care la Rusalii au fost botezați prin Duhul Sfânt să alcătuiască un trup, a început să crească la număr foarte repede, chiar din prima zi. Puterea Duhului Sfânt, care coborâse, era așa de mare, că ea lucra puternic prin ei spre binecuvântarea celorlalți din cetate, și oameni, care au fost trădători și ucigași ai Domnului Isus, au fost născuți din nou prin cuvântul predicat. Ei au mărturisit că cred în Numele Lui, și ei au fost adăugați la aceia care erau deja în Ierusalim.

Răspândirea în afara granițelor Ierusalimului

Și Cuvântul lui Dumnezeu a crescut și s-a înmulțit mai departe, nu numai în Ierusalim, ci prin toată Iudeea, Samaria și Galileea, și în continuare până la marginile lumii cunoscute atunci. În primii câțiva ani ai istoriei Adunării răspândirea Evangheliei era fără îndoială deosebit de mare, dar chiar dacă comunitatea credincioșilor a crescut așa de repede, chiar dacă numărul sfinților a crescut așa de repede, totuși ei erau una, având același țel, chiar dacă nu erau în același loc; între ei era unitate; ei erau una în chestiunea Domnului. Umblau împreună în adevăr și acționau împreună în credință și dragoste; și prin toate ținuturile îndepărtate era numai o *singură* Biserică, chiar dacă erau multe adunări locale.

În privința acestei dezvoltări minunate ne-am putea întreba singuri: De ce această lucrare minunată nu a continuat să crească la fel? Dacă Biserica în primii treizeci sau patruzeci de ani ai existenței ei s-a răspândit așa de repede și până acum au trecut mai mult de optsprezece secole, cum se face că nu toată lumea mărturisește Numele Domnului Isus Hristos? Dacă Biserica în acele zile de început era una și creștea văzând cu ochii, de ce astăzi lucrurile sunt așa de diferite? În loc să se vadă că cei care rostesc Numele Domnului Isus umblă toți împreună în temere de Domnul și în mângâierea Duhului Sfânt, vedem că ei sunt în mod trist sfărâmițați și împrăștiați și că sfinții lui Dumnezeu își permit lucruri și încurajează la ele în Numele Domnului, pe care le știm că sunt de la satan și nu de la Dumnezeu. Multe învățături populare și acțiuni sunt absolut străine de caracterul Domnului și Stăpânului nostru, și cu toate acestea sunt după cât se pare autorizate în Numele Său.

Dacă închidem Biblia noastră, această mare taină ne va rămâne de neînțeles, căci fără Cuvântul lui Dumnezeu nu se poate explica decăderea. Nu este nici o ipoteză, ca să se explice contrastul dintre timpul de acum și zilele de demult ale Adunării, decât numai ceea ce găsim, dacă privim în Scriptură. Găsim acolo, că Dumnezeu a știut dinainte despre toată

istoria rușinoasă și prin Duhul Sfânt a făcut-o cunoscut dinainte. În afară de aceasta învățăm că motivul pentru care s-a ajuns la acest eșec în Adunare este același ca pentru eșecul relatat despre timpurile vechi-testamentale. În timpul în care poporul Israel a fost condus din Egipt spre Canaan și chemat să mărturisească pe singurul Dumnezeu înaintea idolatriei dominante, poporul a început curând să se închine idolilor, așa cum făceau celelalte națiuni. Dumnezeu i-a tras la răspundere pentru acest păcat făcut împotriva luminii, și drept urmare au fost pedepsiți. Adunarea a eșuat în responsabilitatea ei, exact așa ca poporul Israel, așa cum omul întotdeauna eșuează și dezonoarează pe Dumnezeu în lucrurile care i-au fost încredințate. Consideri ciudată înșelarea încrederii din partea lui Israel și a Adunării? Dacă da, atunci probabil nu ai privit corect propria ta istorie; căci sunt așa de liber să afirm, că niciunul dintre cei care sunt aici în seara aceasta nu a fost absolut fără greșală în viața particulară. Este cineva aici, care dorește să se ridice și cu îndrăzneală să explice în prezența lui Dumnezeu că el a fost absolut credincios și de încredere în tot ce i-a fost încredințat odată lui, și că el, când va fi chemat să dea socoteală înaintea Domnului pentru faptele lui nu va trebui să se scuze și să recunoască vreun eșec și nu va avea nimic de regretat?

Chiar de la început, tot ce a fost încredințat omului a condus la eșec public și deseori a fost folosit abuziv. Și drept urmare citim în comunicările Scripturii despre planul lui Dumnezeu de introducere a celui de-al doilea Om, pe Domnul din cer, propriul Său Fiu preaiubit. Ultimul Adam niciodată nu va rata în ceea ce Îi este încredințat. Ceea ce face Domnul nostru Isus Hristos rămâne în veșnicie, niciodată nu își va pierde valoarea, nu se degradează, niciodată nu va deveni dezordonat și în nici un caz nu va aduce dezonoare lui Dumnezeu Tatăl. Lucrarea Domnului Isus este absolut desăvârșită și minunată înaintea lui Dumnezeu, și adevărul acesta este o mângâiere enormă pentru fiecare din noi, care suntem în seara aceasta aici. Omul a ratat, a ratat în chip nenorocit și rău; și el este răspunzător față de Dumnezeu pentru necredințioșia lui; însă noi putem privi cu deplină încredere la Domnul nostru Isus Hristos și Îl putem lăuda, care niciodată nu L-a părăsit pe Dumnezeu, fiind ca robul credincios în lucrarea care i-a fost dată s-o facă. El a făcut totul bine și spre slava lui Dumnezeu.

Terminarea lucrării Domnului

Deci în timp ce noi ne privim pe noi înșine cu neîncredere și nemulțumire, privim cu mulțumire și satisfacție pe Domnul nostru Isus Hristos. Ne bucurăm nespuse de mult de lucrarea Lui la cruce și de desăvârșirea Lui și de plinătatea Lui. Ne bucurăm de Isus Hristos și nu ne încredem în carne. Acum, în contextul temei despre Adunare, Scriptura arată desăvârșit de clar, că, orice ar face Domnul nostru Isus Hristos în legătură cu Adunarea Sa, este desăvârșit și întotdeauna va fi desăvârșit. Dacă se vorbește despre Adunare ca lucrare a lui Hristos, nu este nici un eșec și nici cea mai mică nedesăvârșire legată cu ea. Domnul Isus Hristos a spus la început: „Pe această stâncă vreau să zidesc Adunarea Mea”. El zidește în continuare la această construcție, și fiecare piatră vie, pe care El o introduce în această clădire spirituală, este desăvârșită. Clădirea crește, piatră peste piatră este adăugată, și întreaga clădire crește spre a fi o locuință pentru Dumnezeu, care va fi fără greșală și se va arăta absolut desăvârșită.

Hristos a iubit Adunarea – aici este motivul real; întreaga Adunare stă înaintea duhului și inimii

Lui. Domnul cunoaște pe fiecare în parte, care este al Lui și aparține Adunării Sale. Dar El a iubit Adunarea și în unitatea și plinătatea ei, și S-a dat pe Sine Însuși pentru ea; El trăiește pentru Adunarea Lui; El îi slujește în înălțime; El o curăță prin spălarea cu apă prin Cuvânt. Apoi, mai târziu, când ea va fi completă, El Își va prezenta Lui Însuși Adunarea, fără pată, fără zbârcitură sau ceva de felul acesta. Va veni ziua când ultimul mădular va fi adăugat trupului lui Hristos și când întreaga Adunare va fi terminată. Atunci Hristos va lua Adunarea, pentru ca ea să fie la El în veșnicie.

Apoi, mai târziu, când Domnul Isus va veni în glorie pentru lumea aceasta, Adunarea Îl va însoți în glorie, prin harul și credințioșia Mântuitorului ei. Lumea se va mira de aceia pe care Dumnezeu îi va aduce cu Sine. Ea va spune: aceștia sunt păcătoșii care au fost salvați prin har, și acum ei sunt drepti în gloria lui Dumnezeu, absolut desăvârșiți și fără nici un cusur. – Unde poți tu găsi ceva în lumea aceasta, care să fie asemenea acestei lucrări triumfale a harului? Lumea nu poate descoperi astăzi în Adunare nici o desăvârșire și nici o glorie. Poți căuta în toată lumea, însă niciodată nu vei găsi o adunare pe pământ, care s-ar putea compara cu acea Adunare desăvârșită, ideală, așa cum o descrie Scriptura, cu Adunarea care este trupul lui Hristos, plinătatea Aceluia care umple totul în toate.

Mulțimea de pete la Adunare

Nu! Am spus tocmai, că noi nu putem găsi acel ideal, dacă privim în lumea întreagă: o Adunare desăvârșită, fără cusur. Și dacă ne îndreptăm spre Scriptură, vom găsi o plinătate de eșecuri chiar și în acele zile de început. Cine erau scriitorii epistolelor, pe care le avem în Noul Testament? Nu erau apostolii și profeții, temelii Adunării? Și ei au scris scrisori la diferite adunări. Au scris la Roma, la Efes și la alte locuri. Ce găsim în fiecare scrisoare? Găsim că apostolii își dau osteneala să îmbunătățească neajunsurile, care erau deja atunci în Adunarea lui Dumnezeu. Pavel a scris sfinților din Roma, o cetate în care el nu fusese încă până atunci; el le-a prezentat foarte detaliat Evanghelia, dar el a trebuit să corecteze comportarea lor. Duhul unității în adevăr, duhul unității trupului lui Hristos, duhul purtării de grijă unul pentru altul în dragoste, deoarece aparțineau lui Hristos, le lipsea. Aceia care gândeau că în mod corect s-au desprins de prescrierile Legii, disprețuiau pe aceia care nu au fost în stare să se ridice în aceeași măsură la libertatea în Hristos Isus.

Dacă citim scrisorile către credincioșii din Corint, găsim un potop de rătăcirii în această adunare. Cei care erau numiți după Numele Domnului Isus tolerau tot felul de lucruri rele în mijlocul Adunării sfinte; imoralitatea a fost scuzată în mijlocul Adunării lui Dumnezeu; lucrarea Duhului Sfânt al Domnului în mijlocul lor a fost făcută o ocazie pentru om să promoveze mândria inimii lui și propria deșertăciune; cei bogați s-au depărtat de cei săraci la Masa Domnului; unii tăgăduiau învierea trupului. Apostolul avea de corectat toate acestea și chiar mai multe în adunarea din Corint; și aceasta la numai trei sau patru ani după ce el a întemeiat această adunare; și satan a găsit deja intrare acolo și aceste lucruri carnale și lumești au fost aduse în Adunare.

Pildele despre Împărăție

Dacă se parcurg cu băgare de seamă toate epistolele, se va găsi că lucrarea apostolilor nu a

constat numai în întemeierea adunării și s-o pună pe o temelie tare în ce privește învățătura și practica, ci și în a corecta ce era rău și fals și care a fost deja atunci primit în mijlocul lor. Răul a pătruns în Adunarea lui Dumnezeu pe când apostolii trăiau încă.

Ce a însemnat pentru Domnul nostru Isus Hristos să vadă cum această casă frumoasă a lui Dumnezeu a fost așa de repede degradată din punct de vedere estetic? Însă Domnul Isus Hristos a știut aceasta dinainte, și eu v-am citit parabola din evanghelia după Matei 13, în care El vorbește foarte clar despre această dezordine. Voi ați putea spune, că voi nu vedeți aici Adunarea, că Adunarea nu este amintită în Matei 13 și că Domnul Isus vorbește despre Împărăția cerurilor. Este adevărat că Adunarea este amintită pentru prima dată în Matei 16. Și înainte ca Domnul să spună ceva despre Adunare, El vorbește despre Împărăția cerurilor. Domnul Isus a venit de la Dumnezeu, ca să întemeieze acea Împărăție, care trebuia să fie la fel ca împărăția tatălui Său David, însă mai de durată și mai bună decât cea a fiului lui Isai, dar poporul nu a vrut să-L primească. El era între iudei un Om mai mare decât Solomon, și El voia să le dea o Împărăție mai mare decât cea a lui Solomon și înțelepciune mai mare decât a lui Solomon și putere mai mare și bogății mai mari decât puterea și bogăția lui Solomon; dar ei nu au vrut să-L primească. S-a auzit vreodată de o împărăție sau împărat care rămâne? Unde este împărăția unui împărat, atunci când el nu este recunoscut de supușii lui? El trebuie să rămână fără oștire.

În domeniul domniei pământești împărăția este legată de o persoană, care domnește. Adevărul era, că poporul Israel nu voia să aibă pe Omul acela, ca El să domnească peste ei. „Noi nu avem alt împărat decât pe Cezar”, au zis ei lui Pilat, „iar în ceea ce privește pe acest Isus din Nazaret, răstignește-L. Noi nu vrem ca Acesta să domnească peste noi.” Domnul știa dinainte că se va ajunge la această respingere, și a spus aceasta ucenicilor Săi. El a spus realmente, că Împărăția cerurilor va lua o formă deosebit de ciudată și particulară ca urmare a acestei lepădări. El a spus, ca să zicem așa: Eu merg în cer, și în timpul absenței Mele Împărăția cerurilor va fi formată din aceia din toată lumea care Îmi sunt dați. Eu nu voi fi acolo, ca să domnesc peste ei; ei nu Mă vor vedea. Aceia, care Mă vor chema, care recunosc Numele Meu, vor alcătui această Împărăție. Însă ea nu va fi cum va fi împărăția viitoare Israel, când voi ședea pe tronul tatălui Meu David și voi domni peste Ierusalim. Ca Împărăție ea va fi unică în istoria lumii. – Astfel a dat Domnul aceste parabole, pe care le găsim în evanghelia după Matei 13 și care toate vorbesc despre Împărăția cerurilor, prima fiind introducerea. Ele prezintă însușirile noi și deosebite ale ei în comparație cu învățătura Vechiului Testament.

Neghina și grâul

Matei 13.24-30: Le-a pus înainte altă parabolă, spunând: „Împărăția cerurilor se aseamănă cu un om care seamănă sămânță bună în ogorul lui; dar, în timp ce oamenii dormeau, vrăjmașul lui a venit și a semănat neghină printre grâu și a plecat. Iar când a crescut firul și a făcut rod, atunci s-a arătat și neghina. Și robii stăpânului casei au venit și i-au spus: «Domnule, n-ai semănat sămânță bună în ogorul tău? De unde are atunci neghină?» Și el le-a spus: «Un vrăjmaș a făcut aceasta». Și robii i-au spus: «Vrei deci să mergem și să o adunăm?» Dar el a spus: «Nu, ca nu cumva, adunând neghina, să smulgeți și grâul odată cu ea. Lăsați-le să crească amândouă împreună până la seceriș; și, la timpul secerișului, voi spune secerătorilor: culegeți întâi neghina și legați-o în snopi,

ca să fie arsă; iar grâul adunați-l în grâнарul meu»“.

În parabola despre câmpul de grâu un om a semănat sămânță bună în ogorul său, însă un vrăjmaș a venit și a semănat neghină pe același ogor. Și când sămânța a crescut și a adus rod, a apărut și neghina. Robul a zis stăpânului casei: Ce să facem? Să smulgem neghina? Nu, a spus posesorul, lăsați-le să crească împreună până la seceriș. – Aici deci ne este prezentată Împărăția cerurilor în această formă de constituire. Binele și răul stau unul lângă altul; este un pai de grâu și neghina; ambele cresc unul lângă altul. La înfățișare ele se aseamănă; ele se aseamănă în exterior, însă de la o plantă de neghină niciodată nu se va obține rod. Grâul bun va da la iveală ceea ce înseamnă viață, însă neghina nu, chiar dacă, făcând excepție de rodire, între ele este o mare asemănare.

După aceea Domnul explică, că neghina sunt fiii răului și că sămânța bună sunt fiii Împărăției. Domnul Isus Hristos a venit ca să nimicească lucrările diavolului, și de aceea satan este marele vrăjmaș al lui Hristos; și ca să producă pagubă acelora care poartă Numele lui Hristos, răul își așează fiii în Adunarea poporului lui Dumnezeu. Chiar dacă în ceea ce privește natura lor ei nu se aseamănă, totuși ei au voie să se adune împreună. În timpul în care ei cresc în mijlocul părtașiei, Domnul Isus Hristos nu aruncă afară din Împărăția Lui tot ce este împotriva Lui, așa cum El va face când va veni recoltatul, sfârșitul veacului. Acum Domnul Isus Hristos nu șade pe tronul lui David. El șade pe tronul gloriei, dar nu pe tronul Lui propriu, ca să domnească cu dreptate peste pământ. De aceea El nu Se amestecă în exterior în constituția Împărăției Sale. Aceia, care poartă cu adevărat Numele Domnului, se află unul lângă altul cu aceia care stau sub domnia lui satan. Și această alcătuire amestecată va ține până va veni timpul judecății de diferențiere, când neghina va fi adunată și arsă și grâul va fi adunat în grâнар.

În cartea Faptele apostolilor și în epistole găsim că alcătuirea amestecată, care este prezentată în această parabolă, a devenit o realitate și că în Adunarea lui Dumnezeu s-au strecurat persoane rele. Ele erau acolo alături de credincioșii adevărați. Ele ședeau împreună în adunări, au ascultat împreună învățătura Duhului Sfânt; dar ele lucrau cu răutate la nimicirea a ceea ce era sfânt și adevărat, căci fiii răului pot exercita numai o influență rea.

Mă voi strădui să prezint foarte clar această diferență. Această parabolă nu a fost dată ca imagine pentru constituirea Adunării și a relației Adunării. Era o parabolă despre Împărăția cerurilor, care constă din aceia care conform numelui pe care îl poartă recunosc pe Domnul nostru Isus Hristos. Sunt unii alături, care nu gândesc din toată inima ce spun și mărturisesc, însă acești falși sunt amestecați cu copiii lui Dumnezeu, căci se adună împreună laolaltă. Și această răsărire a neghinei printre grâu este relatată din istoria Bisericii de la început, așa cum o găsim scrisă în cartea Faptele apostolilor și în epistole. Deja atunci pătrunseseră lupii în turma de oi (Faptele apostolilor 20.29).

Păsările cerului în copacul mare

Matei 13.31,32: Le-a pus înainte altă parabolă, spunând: „Împărăția cerurilor este asemenea unui grăunte de muștar, pe care l-a luat un om și l-a semănat în ogorul lui: el este, în adevăr, mai mic decât toate semințele, dar, după ce a crescut, este mai mare

decât verdețurile și se face un copac, astfel încât păsările cerului vin și se cuibăresc în ramurile lui“.

Dar trebuie să se țină seama și de o altă parabolă despre Împărăția cerurilor. Parabola a doua relatează despre grăuntele de muștar, care este mai mic decât toate semințele, dar după ce a crescut el este mai mare decât verdețurile, așa că păsările cerului vin și își fac cuiburi în ramurile lui. Am văzut grăuntele de muștar, cel mai mic dintre toate semințele, atunci când am studiat Faptele apostolilor 2. Acolo în Ierusalim erau împreună aproximativ o sută douăzeci de ucenici ai Domnului, pescari, oameni simpli; ce putea face o grupă așa de mică în lume? Dar chiar dacă în ochii oamenilor ei erau „mai mici decât toate semințele”, ei au început imediat să se întărească și să crească numeric, și ei au continuat să se înmulțească până ce treptat au devenit un copac mare.

În epistola sa adresată credincioșilor din Colose, apostolul vorbește despre faptul că în timpul acela Evanghelia era propovăduită în lumea întreagă; un astfel de progres rapid era o minune mare și neașteptată și era ceva bun pentru aceia care au primit Evanghelia. Desigur creșterea uimitoare a creștinismului a fost privită curând ca ceva demn de luat în seamă și să fie folosit de lume. Vă amintiți că în prima parabolă a Domnului, sămânța căzută lângă drum a fost mâncată de păsările cerului. Ele puteau duce ușor și sămânța de muștar, deoarece ea era mai mică decât toate celelalte semințe, dar când sămânța a devenit un copac mare, ele nu au putut duce copacul, dar puteau să se așeze în ramurile lui. Astfel au încercat oamenii din lume, atunci când grupa credincioșilor a devenit prea mare și prea puternică ca să fie ignorată și desconsiderată, să folosească noua credință pe cât posibil de mult spre avantajul propriu și pentru nevoile lor proprii. Știm că așa a fost în istoria Bisericii. La începutul secolului 4 cezarul din Roma a constatat că foarte mulți dintre soldații lui erau creștini și că în toate părțile imperiului lui erau creștini. După chibzuințe politice lumești și-a zis: eu însumi vreau să devin creștin, ca astfel să pot avea sprijinul lor. Atunci s-a petrecut, că lumea și Adunarea s-au unit. Lumea a încetat să mai prigonească Adunarea și a ocupat un loc de prestigiu ca să dirijeze interesele exterioare ale Adunării lui Hristos. Păsările cerului au găsit un adăpost împreună cu aceia care au mărturisit Numele Domnului Isus Hristos.

Această contopire a alcătuit o epocă în istoria Bisericii, și noi știm că lumea și-a păstrat până în zilele de astăzi punctul de sprijin în Biserică. Lumea ține în mâna ei nu numai sceptrul controlului direct, ci și influența ei indirectă pătrunde pretutindeni în creștinătate. Ea apucă lucrurile lui Hristos, ca să le folosească în scopuri proprii. Oameni cu felul de gândire lumesc nu vor găsi nimic rău să folosească Numele lui Hristos într-o reclamă pentru o piesă de teatru sau un film sau ceva asemănător. Ei argumentează, că unii vor fi atrași prin aceasta, deoarece Numele lui Hristos este legat cu distracțiile lor. Acesta este numai un singur exemplu al felului în care lumea se folosește de Numele Domnului Isus Hristos, ca să popularizeze plăcerile ei. Domnul a atenționat în acele zile de început, înainte chiar ca Adunarea să fie întemeiată, cu privire la aceste viclenii ale lui satan.

Aluatul

Matei 13.33: Le-a spus altă parabolă: „Împărăția cerurilor este asemenea unui aluat pe care l-a luat o femeie și l-a ascuns în trei măsurile de făină, până s-a dospit tot“.

Parabola următoare este foarte scurtă, dar foarte semnificativă. Mai întâi un om a semănat sămânța pe câmpul lui, după aceea un om a semănat un grăunte de muștar, dar acum citim despre o femeie, care a luat aluat și l-a ascuns sub făină. Cuvântul Domnul dă impresia unei acțiuni secrete din partea femeii: puținul aluat a fost ascuns sub trei măsurii de făină, și voi știți că efectul aluatului este, că el se extinde în toată cantitatea de făină în care se află. Cele trei măsurii de făină au fost pătrunse de aluat. Nu a fost nevoie de nici un alt efort din partea femeii; procesul de dospire s-a desfășurat de la sine. Femeia a trebuit numai să pună aluatul, și rezultatul a fost sigur; întreaga cantitate de făină a fost dospită.

Aluatul este o imagine a răului. „Păziți-vă de aluatul fariseilor”, a spus Domnul mai târziu ucenicilor Săi. Învățătura lor era stricată și producea stricăciune. Nimic nu se înmulțește așa de rapid printre copiii lui Dumnezeu precum aluatul. Dacă el pătrunde într-o grupă, el se răspândește în toată grupa: „Puțin aluat dospește toată plămădeala”, a spus apostolul corintenilor (1 Corinteni 5.6) și de asemenea și galatenilor (Galateni 5.9). El voia să spună nu numai că aluatul va continua să dospească, dacă nu este scos, ci expresia include în sine și faptul că efectul prezenței aluatului este așa fel că întreaga cantitate devine infectată și rezultatul corespunde naturii infecțioase a aluatului însuși. Răul nestăvilat are efect inducător în eroare și distruge ce este bun. Nu ar trebui noi să știm din experiență că păcatul are acest caracter aducător de stricăciune? Nu am avut noi cunoașterea tristă, umilitoare a afectului otrăvitor a unui gând sau plan rău? Chiar dacă la început este numai un germen, totuși el este capabil să crească și să se extindă în noi. S-ar putea să nu dorim prezența lui, dar dacă el este acolo, răul lucrează, otrăvește puterile acțiunii noastre, se extinde în viața toată.

Așa cum aceasta este adevărat în cazul unui singur om, la fel este de adevărat și pentru o părtășie a poporului lui Dumnezeu. Nici o adunare nu este absolut liberă de prezența și de influența nimicitoare a răului, care se creează în cuvânt sau umblare. În cazul adunărilor din Galatia era vorba de învățătură rea (Galateni 5.9), căci ea adăuga Legea la har, și aceia care au fost luați cu forța de această învățătură au căzut din har. Hristos a devenit fără efect pentru ei. În Corint era aluatul umblării corupte în fapte; era permisă imoralitate mare; și prezența acesteia a avut efect murdăritor asupra întregii adunări.

Nu ar trebui să permitem acestor parabole ale Domnului nostru să ne atenționeze cu privire la puterea de infectare a răului printre duhurile sfinților? Ar trebui să fim veghetori în fiecare zi cu privire la pericolul murdăririi. Dacă nu o luăm în seamă, există posibilitatea să fim prinși în mrejele ei și să fim luați cu forța. Știți cât de repede se transmite o boală de la unul la alții; infectarea se face ușor și repede și se răspândește prin părtășii mari. Oamenii ajung pe neobservate să fie prinși de epidemie; și la fel este și cu răul printre sfinți.

Atenționarea personală din partea lui Pavel

De la început Biserica a fost supusă influențelor murdăritoare venite dinăuntru și din afară, și noi nu avem voie să ne închidem ochii înaintea faptelor. Le găsim scrise aici în Scriptură. Fără a ne ocupa mai departe cu aceste parabole, vrem să studiem vorbirea apostolului Pavel către bătrânii adunării din Efes (Faptele apostolilor 20). Pavel era o unealtă mare, pe care Hristos a folosit-o, ca să răspândească cunoștința despre Adunare printre sfinți; și această cunoaștere i-a fost descoperită în mod deosebit din cer. Domnul înviat și glorificat i-a descoperit lui Pavel

taina referitoare la El Însuși și Adunare. Ceilalți apostoli cunoșteau adevărul, însă el a fost încredințat în mod deosebit lui Pavel de către Domnul, de la care el l-a primit.

Faptele apostolilor: 20.28-32: Luați seama deci la voi înșivă și la toată turma în care v-a pus Duhul Sfânt supraveghetori, ca să păstoriți Adunarea lui Dumnezeu, pe care a cumpărat-o cu sângele Propriului Său Fiu. Eu știu aceasta, că, după plecarea mea, vor intra între voi lupi îngrozitori, care nu cruță turma; și dintre voi înșivă se vor ridica oameni vorbind lucruri stricate, ca să-i tragă pe ucenici după ei. De aceea vegheați, amintindu-vă că trei ani, noapte și zi, n-am încetat îndemnând cu lacrimi pe fiecare. Și acum vă încredințez lui Dumnezeu și Cuvântului harului Său, care poate să vă zidească și să vă dea o moștenire între toți cei sfințiți.

Aici Pavel își ia rămas bun de la bătrâni; el este în momentul când să meargă la Ierusalim, și are în mod deosebit pe inimă să vorbească cu cei care purtau responsabilitatea în adunarea din Efes. El și-a pus tot sufletul în această lucrare, atunci când a lucrat acolo; cu lacrimi a lucrat ziua și noaptea în mijlocul lor. El nu era un om care obișnuia să vorbească despre slujba lui, dar dacă vorbea în felul acesta, atunci aceasta avea un sens deosebit, și noi ar trebui să fim atenți la ceea ce spune. Pavel simțea lăuntric că el niciodată nu le va mai vedea fețele, și îl apăsa că în lipsa lui va pătrunde dezordine îngrozitoare și decădere în adunare. Ceea ce Domnul a profetizat în parabolele Lui, va avea loc; răul va pătrunde și va strica frumusețea și curăția Adunării lui Dumnezeu. În mod corespunzător îndeamnă pe bătrâni, pe aceia care au fost numiți în mod deosebit ca să vegheze asupra sfinților din Efes și să îngrijească de ei. Având în vedere ce plutea peste capetele lor, el vorbește din dragoste pentru ei și pentru Adunare. El a spus: „Luați seama deci la voi înșivă și la toată turma în care v-a pus Duhul Sfânt supraveghetori, ca să păstoriți Adunarea lui Dumnezeu, pe care a cumpărat-o cu sângele Propriului Său Fiu.”

Lupi, care nu vor cruța turma

Ce ar trebui să facă bătrânii, ținând seama de această nenorocire amenințătoare? Ei trebuiau să păstorească turma lui Dumnezeu. Care este mijlocul cel mai mare, care împiedică răspândirea răului? Păstoriarea având ca bază Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă inimile și sufletele noastre sunt întărite prin Cuvântul lui Dumnezeu, noi vom fi protejați împotriva răului care este în jurul nostru și caută să pătrundă. Dacă cunoaștem adevărul, știm și că ceea ce nu este din adevăr este minciună. Dacă avem adevărul, nu mai avem nevoie de nimic altceva. Noi nu trebuie să analizăm specificul celor mai mult de cincisute de grupe diferite din creștinătate, ca să constatăm ce este corect și ce este neadevărat. Dacă avem adevărul, dacă cunoaștem glasul Păstorului cel bun, suntem în siguranță față de glasurile înșelătoare ale străinilor.

Să păstorești Adunarea lui Dumnezeu! Acesta era motivul lui: „Eu știu aceasta, că, după plecarea mea, vor intra între voi lupi îngrozitori, care nu cruță turma.” Ce trebuia să mai vină în copacul cel mare, potrivit cuvintelor Domnului din parabolă? El a spus, că vor veni păsările cerului și se vor așeza pe ramurile copacului. Apostolul a spus că vor intra lupi răpitori, care nu vor cruța turma. De ce vin lupii în turmă? Ei vin ca să omoare, să împrăștie și să strice – ca să producă cât mai multă pagubă posibilă. Este profetizat așa de clar de către apostol, că agenții ai lui satan vor pătrunde în Adunarea lui Dumnezeu. Ei sunt acolo cu intenții rele. Protecția

împotriva acestui pericol constă în păstoria oilor; păstoriți-le bine, pentru ca ele să devină tari în Domnul și în tăria puterii Lui. Faceți cunoscut adevărul, întreg adevărul și nimic altceva decât adevărul, și ele vor rămâne păzite de acei vrăjmași îngrozitori, care au pătruns în Biserică din domeniul de stăpânire al lui satan. Desigur lupii puteau arăta îmbrăcați în haine de oaie, ca să înșele, înainte de a le nimici. Prezența lor este un pericol permanent, și singura protecție este să îngrijești de Adunarea lui Dumnezeu ca păstor și s-o păzești.

Nașterea duhului de partidă

Dar acesta nu era singurul pericol, pe care Pavel l-a prevăzut. Era nu numai necesar să se supravegheze ușile și să se vadă că nu intrau lupi răpitori, ci el mai spune și: „dintre voi înșivă se vor ridica oameni vorbind lucruri stricate, ca să-i tragă pe ucenici după ei.” Se va produce neliniște provenită din surse interioare. Unii dintre sfinții însăși se vor ridica și vor vesti lucruri care nu corespund adevărului lui Dumnezeu, la care scopul lor ar fi să atragă oameni după ei și să formeze o grupare. Un om, care poate vorbi fluent, care poate spune lucruri plăcute, care cunoaște puterea lui de a se face plăcut oamenilor, deseori speră foarte zeos ca ascultătorii lui să se strângă în jurul lui ca grupă. În Corint era o partidă a acelor care spuneau: Eu sunt al lui Pavel. Alții spuneau: Nu, eu sunt al lui Petru. Petru este bărbatul pentru mine. O a treia grupă spunea: Eu sunt al lui Apollo. – S-au format grupe mici în Adunare, fiecare s-a numit cu numele conducătorului lui plăcut, și aceasta nu întotdeauna este cu aprobarea conducătorului însuși.

Sfinții, care au fost atrași, s-au rătăcit la fel ca și aceia care i-au atras. Însă Pavel vorbește despre aceia care în loc să fie pentru Hristos ca Domn al lor, stăteau pentru ei înșiși. Ei nu spuneau: priviți la Hristos; ei spuneau; priviți la mine și urmați învățătura mea, în loc să urmați pe Hristos. – Dacă în seara aceasta auzim o persoană spunând aceasta, vom face mai bine dacă nu o vom urma, deoarece ea aparține acelor care strică Adunarea lui Dumnezeu.

Știu că aceste lucruri despre stricăciunea și eșecul Adunării nu sunt plăcute să fie auzite, dar nu v-am spus nici măcar a zecea parte din ceea ce spune Scriptura referitor la această temă. Sper să fie spus destul, ca să vă determine să cercetați tot mai mult Scriptura, ca ea să vă călăuzească cu privire la această problemă importantă. În timp ce Biserica ideală a lui Hristos rămâne curată și sfântă, că ea constă din credincioși care au fost curățiți și sfințiți prin sângele Său prețios și niciunul dintre ei nu se va pierde, ci toți vor face parte din Adunarea Sa în glorie – în timp ce aceasta este adevărat, este de asemenea adevărat că în biserica mărturisitoare de pe pământ a lui Hristos există o stare de decădere generală și abatere de la adevărul inițial. Creștinismul include tot ce în exterior recunoaște Numele Domnului Isus, și găsim în el învățături și feluri de comportare contrare Numelui sfânt al lui Hristos și care sunt condamnate total prin Cuvântul sfânt. Având în vedere această situație confuză a lucrurilor, fiecare, care iubește pe Domnul Isus Hristos, este înclinat să dispere și să spună: „Ce trebuie să fac eu? Care este responsabilitatea mea? Dacă sunt învățături rele și fapte rele în stânga și în dreapta, care este atunci responsabilitatea mea față de Stăpânul meu?”

Călăuzire pentru cei încurcați

Deci, nu este nici un motiv pentru desperare. Putem fi siguri că Domnul nostru Isus Hristos,

care înainte de ziua de Rusalii a spus acele parabole, care ilustrează această stare de decădere, a prevăzut și o călăuzire pentru aceia care doresc să facă voia Sa și doresc să-l slujească. Desigur eu nu vorbesc cu cineva care nu are dorința reală să placă Domnului nostru Isus Hristos. S-ar putea să fi făcut experiența tristă, că am încercat să fim plăcuți unui număr de oameni în același timp; observăm că nu putem aceasta; și astfel unii cad înapoi într-o atitudine egoistă și spun: vreau ca pe viitor să-mi fiu plăcut numai mie însumi. – Acesta este un cadru sărăcăcios de gândire. Noi suntem aici ca să fim plăcuți numai Domnului nostru Isus Hristos, și în timp ce Îi suntem plăcuți, vom fi plăcuți și vecinului nostru spre binele și zidirea lui. El este credincios față de noi; sunteți și voi gata să-l fiți credincioși în lucrurile Adunării? Tu spui: Ce să fac, ca să-l fiu plăcut? Să continui să fac lucrurile, așa cum le apreciez eu? Să le iau așa cum sunt, deoarece nu pot să le schimb? Eu nu sunt răspunzător pentru eșecul de astăzi. Vreau să fac ce este cel mai bine, pretutindeni unde mă aflu. – Nu, noi suntem răspunzători față de Domnul Isus Hristos, după felul cum acționăm la Cuvântul Său pe care îl avem. Noi știm, că El iubește Adunarea Sa. Știm că prin har suntem mădulare ale trupului Său și că noi Îi aparținem, Lui, Capul viu. De aceea trebuie să fim foarte atenți, ca să știm care este voia Lui pentru noi astăzi.

Gândesc, că noi avem călăuzire bogată în a doua epistolă către Timotei. Aceasta este epistola care se ocupă în mod deosebit cu ultimele zile și cu ultima constituție a Adunării, în care ea se va afla în acele zile, când Domnul va veni. Nu este bine pentru noi, că decăderea și neorânduiala în Adunare a pătruns deja în timpurile apostolice? Astfel avem lumina lui Dumnezeu cu privire la Adunare. Noi avem Cuvântul scris, care ne poate lumina în amurgul și întunericul crescând. Și noi avem această călăuzire aici în pasajul pe care l-am citit din capitolul 2.

Fundamentul tare

2 Timotei 2.19-22: Totuși temelia tare a lui Dumnezeu rămâne, având pecetea aceasta: „Domnul îi cunoaște pe cei care sunt ai Săi” și: „Oricine rostește Numele Domnului să se depărteze de nedreptate!” Dar într-o casă mare nu sunt numai vase de aur și de argint, ci și de lemn și de lut; și unele sunt spre onoare și altele spre dezonoare. Deci, dacă cineva se va curăți pe sine însuși de acestea, va fi un vas spre onoare, sfințit, folositor Stăpânului, pregătit pentru orice lucrare bună. Dar fugi de poftele tinereții și urmărește dreptatea, credința, dragostea, pacea, cu cei care-L cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată.

Primul lucru, pe care îl remarcăm în versetul 19, este un cuvânt care dă o încurajare mare: „Totuși temelia tare a lui Dumnezeu rămâne”, spune apostolul. El a vorbit despre unele lucruri îngrozitoare, care vor avea loc în ultimele zile. Fapte rele și învățători falși se înmulțeau rapid în timpul acela și mai târziu se vor înmulți tot mai mult. Însă Pavel se bucură să-și amintească lui însuși și lui Timotei și nouă, că temelia tare a lui Dumnezeu rămâne, chiar dacă ceea ce a fost încredințat omului eșuează. Ceea ce este de la Dumnezeu rămâne tare și nimic nu-l poate atinge. Și în timp ce acest caracter de stabilitate cu privire la lucrurile Adunării este adevărat, gândesc că este un principiu foarte sănătos, pe care fiecare credincios ar trebui să-l aibă înaintea ochilor. Ceea ce Duhul lui Dumnezeu îți descopere cu privire la adevăr, aceasta niciodată nu se schimbă. Asigură-te că ceea ce ai este de la Dumnezeu. Lasă să fie deplin

ancorat în sufletul tău precum și înaintea lui Dumnezeu, că ceea ce ai, ce crezi și cu ceea ce ești legat este de la El. Nu primi pentru tine de la alți oameni convingeri spirituale; să nu ai nici măcar convingerile tatălui tău sau ale mamei tale; ci să le ai de la Dumnezeu și să ai dovezi din Scriptură pentru ele, și atunci poți fi liniștit, având conștiința bună și duhul plin de pace. Temelia tare a lui Dumnezeu stă tare; și ceea ce a fost tare acum cincizeci de ani, este și astăzi tare; ceea ce era tare în zilele apostolilor, și astăzi este încă tare și sigur.

Principiile credinței sunt astăzi subminate și distruse. Sunt oameni care dedică toată viața lor pentru nimicirea acestui Cuvânt sfânt și folosesc toate puterile lor în acest scop; și ei caută folosindu-se de Numele Domnului să distrugă încrederea copiilor lui Dumnezeu în Biblie. Ei învață, că numai părți mici din această Carte ar fi adevărate. Dar la ce folosește Cartea sufletelor simple, dacă ea este valabilă numai parțial? Apostolul spune: „Temelia tare a lui Dumnezeu stă și are pecetea aceasta: Domnul cunoaște pe cei care sunt ai Săi.” Domnul îi cunoaște, și cu încredere ne putem baza pe această cunoaștere. Ochii Lui, ochii ca para focului, verifică inima și conștiința. El caută după legătură reală cu El. Numai El cunoaște pe aceia care sunt ai Săi în această Adunare. Eu nu-i cunosc, și nici tu, dar El îi cunoaște. Însă marea noastră certitudine în ziua aceasta, în care mărturisirea este pretutindeni așa de superficială, este legătura noastră personală cu Domnul, care ne cunoaște și la sfârșit ne va prezenta public ca fiind ai Săi.

Dar acolo mai este și o altă notiță pe fundament: „Oricine rostește Numele Domnului, să se depărteze de nedreptate.” Fără voia sau dorința noastră se poate întâmpla să ne infectăm trupește de vreo boală contagioasă și nimicitoare, dacă venim în contact cu ea. Ea se lipește de noi și noi suntem aruncați pe patul de boală. La fel suntem în pericol cu privire la răul din jurul nostru. Trebuie să ne păzim de efectul lui distrugător: „Oricine rostește Numele Domnului să se depărteze de nedreptate“.

Casa dezordinii

După aceea apostolul se folosește de imaginea unei case mari. Dacă am avea timp am putea să ne uităm în prima epistolă către Timotei, unde Pavel scrie aceluiași om și îi spune cum trebuie să se comporte el în casa lui Dumnezeu, Adunarea Dumnezeului cel viu (1 Timotei 3.15). Acolo el vorbește despre Adunarea adevărată, însă aici este altceva, nu este casa lui Dumnezeu. El o numește „casă mare”, deoarece el nu poate lega Numele lui Dumnezeu cu ceva care este adunat la întâmplare, unde răul rămâne alături de bine.

Când Domnul Isus a intrat în Templul din Ierusalim, El a auzit mugetul vacilor, behăitul oilor, uguitul porumbeilor și zăngănitul monezilor pe mesele schimbătorilor de bani. El i-a scos pe toți afară și a spus: „Ați făcut din Casa Tatălui Meu o casă de comerț, o peșteră de tâlhari”, căci ei se înșelau unul pe altul direct în curțile din față ale Casei lui Dumnezeu și au folosit Casa lui Dumnezeu pentru scopuri proprii. Aceasta era rău în ochii Domnului; și aici găsim că Adunarea, Casa lui Dumnezeu, a devenit o „casă mare”, pierzând caracterul ei de sfințenie.

În casa mare sunt vase de aur și de argint, de lemn și de pământ. Vasele din aur și argint sunt vasele potrivite pentru slujba Casei lui Dumnezeu. Nebucadnețar le-a luat din Templul de la Ierusalim și le-a dus în Babilon, și Belșațar le-a adus la marea lui sărbătoare și el împreună cu

mai marii lui au lăudat pe idoli lor bând din vasele cele mai sfinte ale lui Dumnezeu, care au fost închinat pentru folosirea în Cortul întâlnirii și în Templu. În noaptea aceea Dumnezeu a judecat nelegiuirea lui. Belșatar a fost omorât și Babilonul a fost cucerit. Aici sunt nu numai vase din aur și argint pentru folosirea exclusivă de către stăpân, ci și vase din lemn și pământ, care nu ar trebui să fie acolo. Se poate lua un vas de aur și folosi pentru dezonoare. Când Belșatar a folosit vasele sfinte la sărbătoarea idolilor lui, ele au fost folosite spre dezonoare. Asemănător într-o casă mare, unde vasele reprezintă persoane, se poate afla cineva care a crezut cu adevărat în Domnul Isus și care, probabil la întâmplare, chiar dacă în mod rătăcit, face ceva care dezonorează pe Domnul Isus Hristos. Însă Domnul nu poate aproba această slujbă, deoarece ea este legată cu răul. Vasul de aur conține un dar de jertfă pentru idoli. Robul bun, care face o slujbă ne-sfântă, este un vas spre dezonoare, nu spre onoare.

Să te curăți pe tine însuți, ca să fi de folos

Apostolul spune că sunt vase de aur și de argint, dar și vase de lemn și de pământ, și unele sunt spre onoare și altele spre dezonoare. Dacă cineva se curățește de acestea, atunci el va fi un vas spre onoare, sfințit, folositor stăpânului casei, pregătit pentru orice lucrare bună. Trebuie eu să zăbovesc la acest verset? Nu vorbește el de la sine fiecăruia din noi? Stăpânul meu este bun și prietenos, îndurător și iubitor, și El a murit pentru mine; și acum eu doresc să Îi slujesc; dar dacă doresc să Îi slujesc, atunci trebuie să fiu un vas sfânt și folositor. Cum pot fi eu gata pentru orice lucrare bună? Dacă eu însumi mă curăț de vasele care sunt spre dezonoare, atunci voi fi un vas spre cinste, sfințit și capabil să fiu folosit de Stăpânul casei. Eu nu pot veni la El în slujba Sa ca și cum umblarea mea personală nu ar juca nici un rol. Eu nu pot merge la El, dacă sunt legat cu ceva sau cu cineva care este fals în ochii Săi, așa cum eu bine știu. Noi folosim deseori textul acesta, ca și cum el s-ar referi numai la noi personal și la fiecare în parte; el ne atenționează să curățim slujirea noastră de tot ce este personal și nu este curat. Aceasta este necesar, însă pasajul merge mai departe. El respinge nu numai ceea ce în mine este întinător, ci și ceea ce vine din relația cu alții. „Deci, dacă cineva se va curăți pe sine însuși de acestea, va fi un vas spre onoare, sfințit, folositor Stăpânului, pregătit pentru orice lucrare bună.”

În versetul 22 avem însușirile morale care sunt demne pentru slujirea Domnului: „Dar fugi de poftele tinereții și urmărește dreptatea, credința, dragostea, pacea, cu cei care-L cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată.” (2 Timotei 2.22). Aici este recomandată legătura cu inimile curate. Vă amintiți de textul din capitolul 10 al epistolei către Romani: „Același Domn al tuturor este bogat față de toți care-L cheamă” (Romani 10.12), și El este așa. Indiferent dacă noi avem sau nu inimi curate: El este bogat pentru noi. Dacă Îl chemăm în ziua necazului, El ne aude. Nu ați observat uneori, când ați fost eliberați de un necaz: chiar dacă L-ați uitat, totuși El va auzit repede, când L-ați chemat? Ce bun este El! Dar când este vorba de slujire, de legătură și să dai mărturie pentru Numele Lui în „casa mare”, atunci trebuie să fiți de partea acelora care cheamă Numele Domnului din inimă curată, care ei înșiși s-au sfințit, și voi trebuie să năzuți după dreptate, credință, dragoste și pace.

Prin aceasta vă veți curăți de vasele care sunt spre dezonoare; le veți lăsa înapoia voastră și nu veți mai avea nimic a face cu ele. În istoria Adunării au fost timpuri când această curățire s-a făcut în dimensiuni mari. De exemplu: când în Evul mediu oamenii au venit din biserică

romano-catolică și au lăsat în urma lor slujba divină carnală și păcătoasă și s-au sprijinit pe Cuvântul lui Dumnezeu și pe îndreptățirea pe baza credinței, aceasta era o curățire de vasele de dezonoare, care era foarte importantă. Însă astăzi Domnul ne cheamă să ascultăm Cuvântul Său, să păstrăm acest adevăr, să ne păstrăm pe noi înșine curați și să păstrăm curate legăturile noastre. Și chemarea Lui este cu atât mai urgentă din motivul că Domnul va veni foarte curând. Mărturia bisericii a devenit foarte rea; copiii lui Dumnezeu și copiii lumii sunt amestecați așa de mult că Domnul cu siguranță nu va întârzia mult. Cu siguranță El Însuși va veni și va lua Adunarea Sa din această mulțime a stricăciunii – o va lua la Sine. Cât de mult a așteptat Domnul după Adunarea Sa! Hristos a iubit Adunarea Sa și S-a dat pe Sine Însuși la moarte pentru ea; în toate aceste secole El a adunat cu răbdare suflete, unul după altul, și le-a adăugat Adunării Sale. El dorește să completeze această Adunare și să o prezinte glorioasă Lui Însuși.

Dacă Domnul ar veni în seara aceasta și te-ar găsi în legături publice cu ceva contrar Numelui Său sfânt, chiar dacă Cuvântul lui Dumnezeu ți-a arătat că nu este în concordanță cu adevărul Său – ce scuze ai putea tu să-l aduci? Din pricina Lui renunță la astfel de legături cu răul, deoarece El cere această jertfă de la tine. Fii dependent de El; Domnul va confirma credințioșia ta și o va răsplăti. Uneori oamenii se dau înapoi de la un astfel de pas, pentru că ei spun: eu am mai multă influență și putere asupra altora prin ceea ce sunt și unde sunt. Și eu gândesc că voi pierde pentru totdeauna această putere, dacă renunț la legătura actuală. – Această aparentă scuză nu va scuza neascultarea ta față de Cuvântul Domnului. Slujba ta trebuie să ocupe locul al doilea, atunci Domnul te va folosi în felul pe care El Îl consideră a fi cel mai bun. Pentru ca aceasta să aibă loc tu trebuie să cauți să fi un vas spre onoarea Lui, „folositor Stăpânului casei”.

Gândește-te că nimeni nu a renunțat vreodată la ceva pentru Domnul Isus Hristos și după aceea i-a părut rău de jertfa făcută. Domnul nu este dator niciunui om, de multe ori s-a spus aceasta. Dacă în ascultare de Cuvântul Său s-a dăruit ceva, El va da din belșug înlocuitor pentru lucrurile la care s-a renunțat. Și cât de plăcute Îi sunt Lui astfel de acțiuni! Vă amintiți că Domnul era în curtea din față a Templului în ziua în care femeia săracă a pus cei doi bănuți ai ei în cutia pentru jertfe. Ah, cât de mult a iubit El acel act al renunțării de sine, și cu câtă plăcere a privit la femeie cum a dat tot ce avea! Era o înviore pentru Domnul nostru Isus Hristos să vadă în sufletul ei această lucrare a harului. El urma să meargă în curând la cruce, unde El voia să dea tot ce avea, ca să cumpere perla prețioasă, Adunarea Sa. Și ea a dat tot ce avea, chiar dacă erau numai doi bănuți.

Dragi prieteni, Domnul Isus privește la noi și așteaptă ca noi să renunțăm la noi înșine din pricina Numelui Său. În mijlocul întregii decăderi și dezordini din Adunare trebuie să avem dorința să dăm răspuns la dragostea Sa; și dacă în căile noastre personale și în legăturile noastre este ceva contrar Cuvântului Său, să renunțăm la el din pricina Numelui Său!

Tradus de la: [Christus und seine Versammlung \(7\)](#)

Prelegerea a 7-a „The Church in Decay and Disorder“ din seria de prelegeri *Christ and His Church*, ținută în anul 1929 în Wildfell Hall, Catford, Londra

Traducere: Ion Simionescu